

Article publicat a *La Veu de Benicarló*, núm. 851 (21 de setembre de 2012)

Molts valencians hem vist amb admiració, certa sorpresa i, per part de sectors nacionalistes, una dosi de sana enveja, com centenars de milers de catalans van proclamar el passat 11 de setembre la seua voluntat d'independència. El catalanisme del Principat ha evolucionat en els darrers temps cap a un independentisme que, per primera vegada en la història, ha esdevingut tan majoritari que fa pensar en la possibilitat, encara que siga remota, que efectivament això pot anar endavant. És un canvi recent. De fet, els independistes clàssics ho veien tan cru que sempre incloïen els Països Catalans en la seua reivindicació. "Sense València no hi ha independència", deien. Bé, tothom sabia que això eren brindis al sol. Un cop la independència té certes traces de ser possible o plantejable de debò, es quedarà, com és lògic, en l'àmbit de Catalunya. No els ho critico: si ens havien d'esperar a nosaltres, anaven apanyats.

Des del País Valencià, hi ha dues postures. La majoritària, evidentment, és la del discurs espanyolista dominant: és que aquests catalans, són uns pesats, uns insolidaris insuportables i prepotents, que se'n vagen ja... però sense deixar-los anar-se'n. L'altra, minoritària, és la dels valencians que sempre han estat independentistes o els que ara, davant el que es veu a Catalunya, se n'adonen que s'hi estan tornant, o que pensen cada cop més que els agradaria poder ser independentistes, però topen amb la realitat, crua, de la societat valenciana, immersa en l'autoodi i la negació de la pròpia identitat.

Però, què ens passaria, als valencians, si Catalunya s'independitzara? Acceptem la hipòtesi de partida. Pot ser divertit (o no) imaginar-nos l'escenari: en quina situació quedaríem? Em fa l'efecte que tot se'ns tornaria molt difícil. Espanya no acceptaria un territori amb vel·leïtats de tenir qualsevol cosa en comú amb els catalans traïdors i desafectes. La voluntat de convertir-nos en una "regió" amb certes "peculiaritats" inofensives, voluntat que existeix des de fa cinc segles, s'intensificaria amb força. El valencià quedaria diferenciat del català ràpidament (com el gallec del portugués, ves), i per tant convertit en una coseta d'anar per casa sense força identitària. Els

catalanistes serien gairebé terroristes, i la uniformització de l'estat, que fins ara tenia el fre dels catalans, s'acceleraria, com un mecanisme de defensa.

O no. Llegia l'altre dia [un article al diari Ara](#) que plantejava que, possiblement, s'estendria la imitació de Catalunya. En veure que als del nord els hi aniria tan bé independents, els valencians també voldríem ser-ho, perquè Espanya deixaria de ser una realitat intocable i immutable. Francament, em va semblar una mica ingenu. Veient els sentiments i la ideologia dominant del meus "compatriotes" valencians, a hores d'ara aquest canvi sembla molt difícil. Crec més versemblant l'opció que es produiria un rearmament de l'anticatalanisme i l'espanyolisme dels valencians que, ara sí, ens deixaria vistos per a sentència.

Però bé, tot això encara és política-ficció. I, evidentment, el que ens passaria als valencians no ha d'influir (ni influirà) en absolut en allò que facen els catalans. Només faltaria. Nosaltres ja tenim allò que ens mereixem.